

Дветѣ села иматъ тѣсна родова връзка. Обичаитѣ имъ презъ различнитѣ годишни времена въ народни, господски и други празници се напълно покриватъ, освенъ въ нѣкои домове, гдето домакинята е отъ друго село и донесла нѣкои особености. Преданията, приказкитѣ, пѣснитѣ по тонъ, напѣвъ и съдържание сж еднакви. Носията сжщо.

Въ Плаково празнуватъ църковния си храмъ „Малка Св. Богородица“ съ голѣмъ съборъ. Въ този день въ селото се стичатъ мариинчани въ Плаково съ децата и старцитѣ. Многобройнитѣ имъ роднинства и връзки се придружаватъ съ гошавки, веселия, безкрайни спомени и приказки изъ миналото.

Плаково се посещава много и отъ килифаревци, Голѣманитѣ, колибитѣ, Дебелецъ и Търново. На сбора се донасѣха фабрични и колониални стоки за продажъ. На времето

Носия — селска мома.

народътъ въ пълна празнична носия, мжже, жени и деца се редѣха на хоро и породнини съ хубавата си премѣна. Булкитѣ идѣха съ съ своитѣ великолепни сокаи, обкичени съ блѣскави огърлици, нанизи, подбрадници, дълги копринени месали, ризи и ржкави съ шевици, тежки подплатени сукмани съ поли, вшити съ сърма и разноцветни пеперуди. Не по-малко шумно и блѣскаво се явяваха плаковчанкитѣ и по околнитѣ села и манастири, а особено на „Св. Илия“.

Преценявайки днесъ тогавашното настроение за показъ и представителство, бихме казали, че въ Плаково живѣеше

народъ заможенъ и буденъ, гордъ и свободолюбивъ.

Че въ Плаково е имало богати и интелигентни мирски лица, показва смѣтката на Плаковския манастиръ, по въздигането на манастира и църквата. Ето две първи имена: Рашко